

Casa adormida

Roser Iborra adapta com a article la seva intervenció a la presentació de l'Obra poètica completa de Montserrat Llorens, ara que fa un any de la seva mort | El llibre es va presentar aquest dissabte, 30 de setembre, a l'Embarcador del Ter de Manlleu

Foto de grup de les persones que han intervingut en l'edició i la presentació del llibre | Xavi Navarro Gomis

Fa un any. Ho dic, però les paraules suren, irrealment, com si no fossin de debò, com si no tinguessin fondària.

Fa un any, ara i aquí, fèiem un comiat a Montserrat Llorens que era ferida oberta, carn viva, dolor insuportable.

Fa un any. Ens hem recosit la ferida, ens hem apedaçat, ens hem sargit amb puntades de dolor com llampecs eixuts, sense aigua. Ens en queda una cicatriu fonda, inesborrable. Per a la família, hi ha encara un altre dol sobre el dol: el del germà gran de la Montse, l'Albert, que ha mort fa poc.

Però, ara i aquí, arrecerats vora el riu que ella estimava, crec que ens hem de permetre anar tancant la ferida de l'absència de la Montse i començar a obrir-ne el consol del record.

El record de Montserrat Llorens és com una casa adormida. Si gosem entrar-hi, però, potser de puntetes, i anem obrint portes i finestres, hi entrarà la llum. Se'ns farà llum. Se'ns farà viva.

És una casa feta de paraules: cada paraula, un maó. Cada vers, una finestra que s'obre a la piuladissa inesperada dels ocells i a la claror inèdita dels dies nous.

*Exemplars de l'Obra poètica completa de Montserrat Llorens que s'ha presentat aquest dissabte a Manlleu
 Foto: Núria Vila*

Tenim aquesta sort, malgrat tot el dolor: podem agombolar el record de la Montse a la casa de les seves paraules. Que no és poc.

Aquest llibre que presentem avui, la seva casa adormida, fa respecte: set llibres editats i dos d'inèdits en un sol volum.

Si esteu acostumats a llegir poesia, no us he d'explicar pas res. Però, si no, us demanaria d'obrir les pàgines d'aquest llibre a l'atzar i llegir-ne un poema, avui. Només un. I demà tornar-hi: només un, el mateix. I demà passat. Llegir-lo, d'amagat o no, en veu alta. Copiar-lo, negre sobre blanc, camí de formigues. I, en algun moment, saltarà la guspira. No cal ni voler-lo entendre: sentiu-lo. N'hi ha prou.

Quan la Maria Àngels Parareda ens va dir, fa un any: «hem d'editar la poesia completa de la Montse», ens la vam mirar, incrèduls i escèptics. Ens va semblar tota una muntanya, massa alta: un gran rept. Però ja se sap que les dones del Lluçanès són una mica bruixes, i tossudes.

He tingut la sort de formar part d'aquest grup que ha anat treballant i recollint els poemes: Maria Àngels Parareda, Toni Rubia, Miquel Casanovas, Montse Albrich, Lluís Vila que ha estat, més que un editor, un amic; Núria Vila, Núria Silvestre que ha posat la biblioteca i les seves hores al servei d'aquesta empresa; Josep Riera, per un cap; Anna Miralpeix, per l'altre. I, sempre present, sempre incondicional, sempre acompanyant-nos i validant la iniciativa, l'Albert, el seu fill.

I el llibre que ara edita Cal Siller és aquí, com una casa adormida de records a punt de ser oberta: hi esteu convidats. Obriu el cor, obriu-ne la porta. És el millor homenatge que li podem fer: a la mare, a la germana, a la neboda, a la tia, a l'àvia, a l'amiga, a la mestra. A la nostra Montse.

Des d'avui, a Manlleu, hi ha una casa més. Ampla i fresca com aquella casa on va néixer, al Brull. Acollidora, amb un càntir d'aigua a l'entrada i una llar de foc sempre encesa. Amb paraules ben arreglerades a les antostes del rebost, al costat de les mermelades i de la fruita. Al costat dels records.

Passeu-hi, entreu-hi: és casa vostra, és casa nostra. I que sigui per molts anys!